

LBRIS

We know
books

© Editura Velvet Story
Strada Tufanului, 3 C, Mogoșoaia 077135
jud. Ilfov, România

Difuzare/ distribuție carte
www.velvetstory.ro
e-mail: office@velvetstory.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
POPA, IONELAS

Febra aurului / Ionelas Popa. - Mogoșoaia: Velvet Story,
2021

ISBN 978-606-95245-4-1

821.135.1

Tipar executat la Tipografia OPANIS
Tel.: 0727.837.844 ; 0743.901.318
www.tipografieopanis.ro

Copertă: Ciprian Tănăsescu
Editor: Alina Ioana Dinu
Lector: Alina Ioana Dinu
DTP: Cristian Negoii

IONELAS POPA

Febra aurului

Editura
Velvet **VS** **Story**

Mogoșoaia, 2021

I

Un zvon de toamnă neconfirmat pâlpoi dinspre dimineață peste București, apoi se stinse chinuit, lăsând să se ivească o zi de august ca oricare alta. Una dispusă să-și înmoaie cu fermitate pensula în sufletul ei dogoritor pentru a-și picta migălos revărsarea caniculară pretutindeni, chiar și-n cele mai umbrite străzi ale înghesuiei urbane, chiar și-n... chiar și-n cele mai umbrite unghere ale trupurilor omenești.

Pe o astfel de zăpușeală ieși Răzvan Vlara din garsoniera lui – al cărei balcon, înadins extins, părea mai degrabă agățat de colțul unui bloc ce se răsucea către pasajul Mărășești – și, după ce privi cu vădită frământare în toate direcțiile, mai puțin la soare, cumpăni adânc și prelung ca înaintea unei decizii cruciale. În sfârșit, iată-l că se hotărî și... o luă spre stânga, către trotuarul umbrat de vizavi. Așa ajunsese să traverseze strada printr-un loc nepermis și, după cum îi stă bine unui om enigmatic, dădu alte semne de preocupare discretă înainte de-a se amesteca pe de-a-ntregul printre bucureștenii grăbiți. Adică... exact printre cei despre care credea că sunt predestinați să-și risipească cu-atâta indiferență viața,

cel mai adesea în epuizantul cotidian. „Uf, bine că puținul care le mai rămâne și-l distribuie fără să știe în bucurii înșelătoare”, mai cugetă el acum și o coti la dreapta prin fața unei biblioteci în care nimeni nu văzuse pe nimeni intrând vreodată cu chef de lectură.

Mai mult de nevoie, bărbatul care abia împlinise treizeci și șase de ani revenise de aseară din oaza lui de liniște, dibaci pitulată între două resturi muntoase, acolo unde se retrăgea de fiecare dată când se supăra pe insensibilul București. Cam des, e-adevărat și asta, căci în ultimii ani pretexte de reproș găsea din orice. Permanent. Ba chiar, de vreo doi ani încoace s-ar fi certat definitiv cu mult prea îngâmfatul București, dar nu prea avea-ncotro. De-aici îi veneau banii, cam puțini, dar singurii!

După ce cochetase cu mai multe profesii — de la microfonist la reporter însărcinat cu investigații criminalistice și de la ziarist însărcinat cu de toate la gazetar neînsărcinat cu nimic — de niște ani buni se oprise la cea de detectiv. Taman la cea mai puțin bănoasă dintre ele. Iar o nimerise! Așa era el, când se puneau problema de femei și bani, făcea ce făcea și tot cea mai proastă decizie lua.

Acum, aflat într-o toană indescifrabilă, Răzvan Vlara zâmbea vag, fără o adresă precisă. Așa părea, fiindcă în realitate se îndrepta fără tragere de inimă către agenția de detectivi a amicului său, „Dinozaurul”,

situată într-o clădire veche din miezul mult prea încins al Căii Vitan.

Iată-l! Cu chipul lui de om derutat și mersul lui de om hăituit mai făcu încă nouă pași pe trotuar, șapte pe o scurtătură descrisă de o potecuță ce tăia colțul unui spațiu verde și, după ce depăși o doamnă cochetă cu suflet fals ocrotitor, ajunse.

Înăuntru, așa cum rareori se întâmpla, azi era adunată întreaga echipă de detectivi. Adicătelea și „Dinozaurul”, și Radu Ristea, și Oana Arsene, și... Și cam atât! Primul, cu uitătura unui șef care își pierduse de mult numărul subalternilor, trăgea cu un extaz nestăpânit dintr-o țigară, ca și când din acel fum argintiu își absorbea energia de care avea nevoie pentru a se avânta într-o mare confruntare. Una din care nu se putea întoarce altcumva decât victorios. Una din care... Aiurea! În vasta sa activitate cunoscuse atâtea eșecuri, încât de-o vreme le uitase și numărul. Bine că-i mai rămăseseră întipărite pe termen lung niscaiva urmări profund usturătoare.

Al doilea detectiv, cu vreun deceniu mai tânăr decât șeful său, se îndestula prelung și zgomotos dintr-o cafea caldă, puternic aromată. Era felul lui de a se răsfăța alergând după pojghițe de caimac, cel mai adesea în timp ce-i ținea isonul „Dinozaurului” pe orice temă aprig dezbătută. Uneori și pe marginea celor insuficient stăpânite, alteori chiar și pe marginea celor total necunoscute!

Azi, singura care părea cu chef de muncă era Oana Arsene. Cea cu fața durdulie de lângă fereastră care, după ce răspunsese mecanic la un mesaj telefonic, acum încerca să elaboreze un raport detaliat despre o investigație în care obținuse aproape tot din ceea ce-i ceruse mult prea prețiosul beneficiar. Nimeni altul decât un milionar nițel cam naiv, îndrăgostit lulea de o moderatoare celebră, căreia îi plăcea să spună frecvent despre sine că este „femeie de casă”, deși exista o mărunță diferență de percepție. Moralista – bine înfipță în mijlocul micului ecran în plină oră de audiență – era într-adevăr „femeie de casă”, dar numai dacă așa pot fi catalogate cele care sparg casele altora... acolo unde diva se arăta neînduplecată spre asfințit și neîntrecută spre zori.

Apariția lui Răzvan Vlara în agenția de detectivi păru să-i învieze pe toți ceilalți care, în semn de prețuire, îl îmbiară fie cu o cafea, fie cu un pahar de apă plată, fie cu un trabuc. Le acceptă afectuos pe toate și, după ce se așeză calm pe primul scaun din dreapta – rezervat oaspeților de seamă, dar și celor obișnuiți – privi în jur vigilent și solemn. Atât de vigilent, încât parcă voia să surprindă orice schimbare din încăpere; atât de solemn, încât, după ce își încrucișă pretențios picioarele, încercă să obțină o poziție cât mai confortabilă, adecvată pentru un taifas prelung. Firește, și select!

Nu reuși. Pufni condensat printre buzele cărnoase, apoi se trase un pic mai în sus. Tot degeaba. Reveni rapid la poziția inițială și își încrucișă picioarele invers, de această dată stângul peste dreptul. Da, parcă era un pic mai altfel! Drept dovadă, după zâmbetul din colțul buzelor părea mulțumit; după grimasa din mijlocul obrazilor... era loc și de mai bine.

Între timp, Oana Arsene își reluase munca la raport, iar cei doi bărbați se uitau la Răzvan Vlara ca vițeeii la poarta nouă, fără a cuteza să intre pe cea întâlnită ori să plece în căutarea alteia. Îndrăzni totuși „Dinozaurul”, cel care pretindea că într-o discuție balanța dintre cât vorbește unul și cât ascultă celălalt trebuie să fie obligatoriu echilibrată, deși în practică cel mai adesea uita. Uita și se comporta ca și când, într-o conversație, dacă vrei să-ți manifesti întâietatea opiniilor, trebuie să vorbești cât mai mult și să ascuți cât mai puțin. Dacă se poate, spre deloc!

Acum tuși scurt din nevoia de a-și drege vocea, apoi, cu un aer pe care și-l dori șugubăț, i se adresă oaspetelui:

– Răzvane, să nu-mi spui c-ai plecat din creierul munților ca să ne ajuți la cazul' legat de comoara dacică?

– Ba chiar asta spun..., confirmă Răzvan Vlara trecându-și degetul arătător prin barba de câteva zile și inelarul prin ciocul de câteva săptămâni. Păi... nu așa ne-a fost înțelegerea!?

– Ba da! Eheii, v-am spus eu că vine, continuă „Dinozaurul” și privi cu fală către Radu și Oana, de parcă Răzvan Vlara fusese educat și instruit de el exact cu acea asprime benefică de care mai apoi se simte mândru orice maestru.

– Da, ai avut dreptate! îi confirmă repede Radu Ristea, așa cum fac subalternii obedienți cu șefii dependenți de laude.

– Adevărul e că și noi l-am ajutat să dezlege ițele ultimului caz, reveni „Dinozaurul” arogându-și mai multe merite decât se impunea.

– Da, ce e corect... e corect! acceptă Răzvan Vlara cu jumătate de gură în timp ce începu să maseze trabucul pe toate fețele.

De-aici, discuția dintre cei trei bărbați continuă firesc despre vremea din Munții Leaota, acolo unde Răzvan Vlara își vopsise recent căbănuța, despre garsoniera din București, acolo unde același Răzvan Vlara nu mai voia nici măcar să-și vopsească tavanul băii inundate de minimum trei ori pe an de o vecină excentrică – ce se îmbrăca zilnic aidoma unei actrițe scăpătate și se dezbrăca săptămânal pe balcon, aidoma unei trufandale în încercarea de a-și bronza sânii pe toate fețele, despre care uitase de ani buni cât de blegiți sunt -, dar și despre multe alte subiecte arzătoare. Mai puțin despre politică, fotbal și femei.

– Și... despre ce ziceți că este vorba? reveni Răzvan

Vlara curios să afle cum anume și-ar putea ajuta colegii bucureșteni în cazul care le dăduse atâtea bătăi de cap.

– Of, vorba este despre o moarte suspectă și despre o comoară, răspunse „Dinozaurul” și începu să-și trosnească degetele ca pe niște vreascuri bune de întetit focul. Da, chiar așa, despre o crimă și o comoară care ne-au venit de hac, repetă el de parcă nu fusese suficient de bine înțeles. Nu mai știm ce să facem, încotro să ne îndreptăm și, ca dracu’ să fie și mai negru decât întunericul deplin, am apucat să-i luăm banii femeii nu numai pentru munca noastră, dar și pentru comisionul de rezolvare a cazului.

– Mi-nu-nat! silabisi Răzvan Vlara și râse înghesuit.

– Minunat pe dracu’... Așadar, reluă „Dinozaurul” subiectul de unde îl lăsase, în primăvară, un bărbat teribilist din Deva, cu un nume predestinat... Teleleu Florin... s-a înarmat cu un detector de metale și a luat la picior Munții Orăștiei, pe care-i cunoștea din copilărie ca pe buzunarele bunicului, de unde se aproviziona constant cu mărunțiș și țigări.

– Înțeleg! Dar... dar deținerea și utilizarea detectoarelor nu este reglementată cumva printr-un act normativ? întrebă Răzvan Vlara ca și când își adusesese aminte despre un subiect de presă documentat cândva de el.

– Ba da, dar..., interveni și Radu Ristea, apoi se opri brusc, de parcă atinsese un subiect de discuție pe cât de sensibil, pe-atât de inutil.

„Dinozaurul” dădu din cap aprobator, dar și dezgustat. Cu mânecele de la cămașă sumese degaja o forță imensă, dublată de o determinare aprigă rurală, despre care ceilalți mai știau că uneori este și ineficientă. Mai puțin el. Da, tocmai el! Acum, de parcă se contempla îndurerat pe sine însuși, își privi cămașa transpirată la subsuori, se mirosi prelung, strâmbă din nas a dezgust și, de parcă se decisese să depășească toate obstacolele insurmontabile, continuă revigorat firul povestirii.

– Toate bune și frumoase, omu’ era și-n drumeție cu cortul, dar și la ce-o da Domnu’... Poate un lysimach, poate un coson, poate o brățară dacică valoroasă din a... Din... aoleu!

Deodată, în agenția de detectivi își făcu apariția o tânără c-un chip superb, din care mai întâi își atrăgeau atenția ochii prelungi și nasul subțire, ușor în vânt, ca și când părea făcut special să adulmece interese. Aidoma feselor ridicate, ce stăteau să plesnească sub o fustă scurtă bleu, din care plecau în surdină două picioare nesfârșite concepute spre a fi răsfățate, dar care, din păcate, își arătau doar o parte din coapsele atent bronzate.

Bine și-atât! Ei lasă, asta e, puteau fi privite, în schimb, pe de-a-ntregul, gambele zvelte, delicat arcuite și atent epilate, ce luceau în lumina zilei chemând la atingeri suave bărbății. E-adevărat, mai abতির pe cei

vânjoși, cu permisul de acces la femeii vizat la zi, dar și pe cei care ori îl pierduseră, ori uitaseră că deținuseră cândva așa ceva.

Da, într-adevăr, tânăra avea forme atrăgătoare, pe deplin conturate, aidoma unor fructe exotice pârguite, însă... însă inaccesibile. Cumva, așa cum sunt doar cele aflate la mare înălțime, care pot fi admirate de cei mai mulți și culese doar de câțiva. La ora potrivită, dar și în deplină taină!

Ce mai, de parcă era făcută pentru uzul unora și abuzul altora, avea de toate! A, buzele? Impertinente! Sâni? Așijderea!

Când salută, Oana Arsene îi recunoscă imediat glasul nou-sositei și, după ce se ridică iute de la biroul ei, o îmbrățișă cu putere ca după o revedere peste care trecuse ceva timp. Apucă să îngaima ceva – din care bărbății înțeleseră că cele două fuseseră cândva colege, iar pe musafiră o cheamă Roxana Tache – apoi se retraseră sub privirile lor încremenite în colțul îndepărtat al încăperii. Cel dinspre dulapul masiv de stejar, scaldat până-n ora zece doar pe jumătatea superioară de lumina strălucitoare a soarelui care, drept bonus gratuit la pachet, scotea la iveală și praful fătat continuu de mult prea bârâitele motoare de pe mult prea circulata stradă.

Acum, ca-ntr-o reprezentație captivantă, se distingeau doar vocile tinerelor. Auzi-le! Bucuroase de